

Endnu en gang tror jeg nok, at det er Dansk Folkeparti, der er nødt til at sige lidt om, hvordan tingene i virkeligheden hænger sammen.

Men alle de spørgsmål må vente. De skal nok komme, og vi kan jo alle sammen glæde os rigtig, rigtig meget til, hvordan så mange mennesker, der mødes i et nyt parti, vil konkretisere de politiske programpunkter. Det har vi til gode.

Det, jeg bare vil konstatere i dag, er, at når jeg siger, at Dansk Folkeparti fortsat arbejder benhårdt på, at der efter næste folketingsvalg skal være et flertal imellem Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative, er det, fordi jeg grundlæggende synes, at samarbejdet har været godt. Selvfølgelig kan der være uenigheder, selvfølgelig kan der være ting, der irriterer, men grundlæggende synes jeg, det har været godt siden 2001. Og i modsætning til, hvad jeg har hørt mange stå og sige fra Folketingets talerstol, er jeg ikke i tvivl om, at der er en grundlæggende tilfredshed med det flertal i den danske befolkning.

Der er opbakning til udlændingepolitikken, der er opbakning til skattestoppet, hvor vi i Dansk Folkeparti jo fra år til år tager stilling til, om vi vil være med. Det gør vi kun, hvis der er andre grupper, der kan tilgodeses, dem, der ikke har så meget gavn af skattestoppet nu og her. Alle har gavn af det, men der er nogle, der har mere gavn af det end andre.

Jeg synes, det skal siges, at det her med sultens slavehær, som hr. Villy Søvndal har for vane at stå her og prædike om fra Folketingets talerstol og alle andre steder, ikke holder vand; det holder ganske enkelt ikke vand. Jeg synes egentlig, det var rigtig godt, at hr. Troels Lund Poulsen et par gange heroppe fra Folketingets talerstol har sagt, at han står her og kan tale næsten på vegne af verdens lykkeligste folk. Det synes jeg jo er dejligt, og jeg synes også, det skal siges, for ellers synes jeg godt nok, det har været noget negativt fra Socialdemokratiet og udefter.

Jeg synes, vi skal fremhæve de gode ting, der er sket. Jeg synes, vi skal fremhæve, at der er en grundlæggende tilfredshed i den danske befolkning.

Kl. 17.00

Så vil jeg vende mig lidt mod det alternativ, som siger, at man vil danne regering efter næste valg med fru Helle Thorning-Schmidt i spidsen. Jeg må godt nok sige, at det, jeg også har hørt i dag, er, at der er så mange uenigheder. Hvad vil man med skattestoppet? Socialdemokratiet siger, at det går de ind for. Nu var det jo noget an-

det – hvilket statsministeren også fremhævede – den afgående fru Lotte Bundsgaard har skrevet i en bog, nemlig at det var sådan mere strategi og taktik, det gik ud på. Man skulle sådan tækkes vælgerne, det var i virkeligheden ikke rigtig det, man selv mente.

Det kan vi jo ikke stole på. Det er simpelt hen snyd og fusk og lusk. Sådan noget kan man ikke i politik. Man kan det godt i et stykke tid, men det bliver altid afsløret. Man kan også forstå, at de andre partier, som fru Helle Thorning-Schmidt i givet fald skulle bakkes op af, ikke står bag skattestoppet overhovedet.

Hvad med udlændingepolitikken? Vil man fastholde udlændingepolitikken, eller vil man også fire på den, sådan som jeg kan forstå at de partier, der skal bakke fru Helle Thorning-Schmidt op, fortsat vil gøre, 24-års-reglen, tilknytningskravet og alle de andre gode ting, som der trods alt har været for at fastholde en stram udlændingepolitik?

Jeg synes simpelt hen, der er så mange ting, der bare sejler derudad, og jeg synes, at lederen af Socialdemokratiet bør være meget mere markant, med hensyn til hvad det egentlig er, man vil, hvis man skulle få flertal efter næste valg. Hvem er det, man vil læne sig op ad, og hvordan vil man få flertal for den politik, man påstår man vil føre? Ingen tror rigtig på det.

Så vil jeg bare sige til fru Helle Thorning-Schmidt, som her i anden omgang harcelerede over integrationen, hvor regeringen fik mange knubs af fru Helle Thorning-Schmidt for ikke at gøre nok for integrationen: Hvem var det nu lige, der sprang fra et integrationsforlig i sidste øjeblik? Var det ikke fru Helle Thorning-Schmidts parti? Var vi ikke så langt henne, at vi regnede med og håbede på at få Socialdemokratiet med, et af de mange forlig, hvor vi virkelig har prøvet at få Socialdemokratiet med?

Man taler meget om blokpolitik, men hver evig eneste gang det sådan er ved at være lige ved og næsten, så springer Socialdemokratiet fra. Hele integrationsforliget var så langt henne, men Socialdemokratiet sprang fra.

Hvad var det, der skete i forbindelse med velfærdsaftalen? Hvem var det, der var med, da vi skulle udmønte, med hensyn til at der kunne komme flere udlændinge til det danske samfund, som var topkvalificerede, og som dansk erhverv stod og manglede, fordi de ikke kunne få dansk arbejdskraft? Det var regeringen og Dansk Folkeparti. Hvem var det, der var ude?